

Arrest

nr. 346 273 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEKEERSMAEKER
Lange Klarenstraat 22
2000 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van het gemeentebestuur van de stad Antwerpen van 5 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DEKEERSMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij komt op 22 september 2022 toe op het grondgebied van de Schengenzone via Kopenhagen (Denemarken) op basis van een visum type C (kort verblijf) afgeleverd door de Deense ambassade te Islamabad (Pakistan).

1.2 Op 28 juni 2024 dient verzoekende partij voor een eerste keer een aanvraag in voor een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit op basis van haar oom met Deense nationaliteit.

Op 8 januari 2025 besluit verwerende partij tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij op 11 februari 2025 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad). Op 10 juli 2025 wordt dit beroep in arrest 329.672 afgewezen.

1.3 Op 23 juli 2025 dient verzoekende partij een tweede aanvraag in om een verblijfskaart te verkrijgen in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit opnieuw op basis van haar oom van Deense nationaliteit.

Op 5 november 2025 besluit verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 of 52, §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/07/2025 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene heeft geen geldig paspoort met inreisvisum of een geldige verblijfsvergunning van een andere EU-lidstaat voorgelegd, zoals vereist krachtens artikel 41 §2 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging”

1.4 Op 5 december 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring en schorsing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 29 december 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Er werd geen synthesesamenvatting neergelegd.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 27 maart 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag amtsshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Blijkens de aanhef van het verzoekschrift van verzoekende partij is de huidige vordering vergezeld van een vordering tot schorsing. Zoals voorgeschreven door artikel 39/82, § 2, alinea 1 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoekende partij merkt in dit kader op dat de bevolen verwijderingsmaatregel disproportioneel zou zijn. Dat er geen rekening gehouden zou zijn met haar afhankelijkheid van haar oom, evenmin zou er rekening gehouden zijn met haar sociale, familiale en schoolse integratie in België; Daarnaast merkt zij nog op dat geen gevaar uit te maken voor de openbare orde en dat er niet redelijk verwacht mag worden dat zij zich elders zou kunnen handhaven. Daardoor zou het kennelijk onredelijk en manifest disproportioneel zijn om haar te verplichten het Belgisch grondgebied te verlaten. In ieder geval zou de overheid niet aantonen dat dit noodzakelijk is voor enig legitiem doel.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“1. EERSTE MIDDEL

15.

Genomen uit de schending van:

- Artikel 8 Vreemdelingenwet

1.1. In abstracto

16.

Artikel 8 vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.

Artikel 8 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens moet vermelden welke bepaling van artikel 7 werd toegepast.

Artikel 7 Vreemdelingenwet bevat immers de limitatieve opsomming van de rechtsgronden waarop een bevel om het grondgebied te verlaten (BVG) kan worden gesteund. De verwijzing naar het toepasselijke lid van artikel 7 is een essentieel element van een geldige terugkeerbeslissing.

Uit de vaste rechtspraak van Uw Raad volgt dat deze vermelding niet louter vormelijk is, maar noodzakelijk om:

- *de vreemdeling inzicht te geven in de juridische basis van de tegen hem genomen maatregel;*
- *hem de mogelijkheid te bieden om zinvol en geïnformeerd beroep aan te tekenen;*
- *controleerbaar te maken of de overheid zich heeft gebaseerd op een juiste en toepasselijke wettelijke grondslag.*

Zo kan gewezen worden op een arrest van Uw Raad dd. 17 december 2014 (135.155) waarin als volgt werd geoordeeld:

"Voormelde bepaling voorziet dat verweerder middels een "bijlage 20" aan een vreemdeling kennis kan geven van een beslissing om een verblijfsaanvraag af te wijzen en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling laat evenwel niet toe vast te stellen welke de precieze juridische basis van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in casu is. Op verweerder rust, gelet op artikel 8 van de Vreemdelingenwet nochtans de verplichting om bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten expliciet te duiden welke bepaling van artikel 7 van dezelfde wet werd toegepast. De door verzoeker aangevoerde rechtspraak vermag geen afbreuk te doen aan voormelde door de wetgever gestelde duidelijke vereiste. Aangezien de wetgever duidelijk heeft aangegeven dat de precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die wordt toegepast moet worden weergegeven kan verweerder ook niet worden gevolgd waar hij opwerpt dat het volstaat dat de juridische grondslag van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten "impliciet" blijkt uit de feitelijke motivering. Er moet daarenboven worden gesteld dat in de feitelijke motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen tekstonderdeel van artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen, zodat geenszins kan worden uitgemaakt welke precieze bepaling van voormeld wetsartikel werd toegepast. Doordat de wettelijke basis van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet wordt verduidelijkt blijkt ook geenszins dat op verweerder in casu enige verplichting zou rusten om een dergelijke beslissing te nemen en is zijn betoog omtrent de gevallen waar hij verplicht is om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet dienstig. Het gegeven dat op verweerder, ingevolge artikel 7 van de Vreemdelingenwet, enige verplichting zou rusten om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt hem bovendien niet vrij van de verplichting om andere wetsbepalingen na te leven.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende is en verweerder door na te laten om de precieze wettelijke basis van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten weer te geven, de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft geschonden.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leidt is er een noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)."

17.

Wanneer de administratie dus nalaat om in de terugkeerbeslissing precies aan te duiden op welk lid van artikel 7 wordt gesteund, leidt dit tot een fundamenteel motiveringsgebrek en een schending van artikel 8, wat de wettigheid van de beslissing aantast.

Het ontbreken van een concrete motivering waarin wordt aangegeven op welk lid van artikel 7 Vreemdelingenwet de beslissing is gebaseerd, vormt een fundamenteel motiveringsgebrek en leidt dan ook tot de nietigverklaring van de betrokken beslissing.

1.2. In concreto

18.

In de bestreden beslissing wordt in het geheel niet vermeld op welke bepaling van artikel 7 Vreemdelingenwet de overheid haar bevel tot het verlaten van het grondgebied baseerde.

Hierdoor is het voor verzoeker volstrekt onduidelijk welke grond verwerende partij heeft gehanteerd, noch kan Uw Raad nagaan of de verwerende partij deze grond correct heeft toegepast.

De bestreden beslissing is genomen in strijd met artikel 8 Vreemdelingenwet en dient om die reden te worden vernietigd.

Het middel is dan ook gegrond.

In een tweede middel voert zij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Zij zet dit middels als volgt uitéén:

2. TWEEDE MIDDEL

19.

Genomen uit de schending van:

- artikel 2 en artikel 3 Formele Motiveringswet*
- de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur*

2.1. In abstracto

20.

Artikel 2 Formele Motiveringswet luidt als volgt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 Formele Motiveringswet luidt als volgt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Op grond van artikel 2 van de formele motiveringswet moeten bestuurshandelingen uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Volgens artikel 3 van deze wet moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet afdoende zijn. De beslissing moet ook gebaseerd zijn op feitelijk en juridische deugdelijke motieven conform de materiële motiveringsplicht.

21.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

22.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te

werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

23.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

2.2. In concreto

24.

Verzoeker heeft in zijn verblijfsaanvraag uitgebreid en met bewijsstukken aangetoond dat hij sinds jonge leeftijd deel uitmaakt van het gezin van zijn oom, de heer Shahzad Aamir, en diens echtgenote. Deze familiale structuur werd onderbouwd met:

- Bewijsstukken waaruit de familiale band tussen verzoeker en zijn oom blijkt (stuk 5);
- Documenten die aantonen dat verzoeker financieel afhankelijk is van zijn oom, die Unieburger is (stuk 6);
- Schoolattest (stuk 4).

Daarnaast heeft verzoeker in België school gelopen en ook hier met zijn familieleden een familie- én privéleven opgebouwd. Het voorgaande duidt ontegensprekelijk op het bestaan van een netwerk van persoonlijke en sociale belangen in België. Deze elementen tonen niet alleen een duurzaam gezinsleven aan, maar eveneens een verankerd privéleven in België, ondersteund door sociale, affectieve en economische banden.

In de bestreden beslissing wordt noch het privéleven, noch het gezinsleven in overweging genomen, laat staan vermeld.

Verwerende partij maakt:

- geen evaluatie van de langdurige familiale afhankelijkheidsrelatie;
- geen analyse van de samenwoning en opvoedingsrol van de oom van verzoeker;
- geen enkele vermelding van de financiële afhankelijkheid;
- geen beoordeling van de integratie-inspanningen in België, waaronder taalopleiding en sociaal netwerk;
- geen verwijzing naar de overgelegde documenten.

Door deze essentiële elementen volledig te negeren, heeft de overheid niet alleen nagelaten de feiten zorgvuldig vast te stellen, maar ook nagelaten de beslissing te baseren op de relevante gegevens van het dossier.

25.

Dat bij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, werd reeds bevestigd door de Raad van State.

Zo oordeelde de Raad in het arrest van 22 januari 2024 (nr. 258.519) als volgt:

"Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opgeworpen en aangevoerd dat "[d]e motieven in de [aanvankelijk] bestreden beslissingen evenwel geen blijk [geven] dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing". Na te zijn ingegaan op die situatie, heeft verzoeker laten gelden "dat in de [aanvankelijk] bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de (zoals hierboven beschreven)", dat "[d]e gegeven motivering [...] de verzoekende partij niet in staat [stelt] te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie werd rekening gehouden het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing", dat geen afdoende motivering voorhanden is en dat evenmin werd voldaan aan het doel van de formelemotiveringsplicht.

(...)

Om een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 52/3, § 1, juncto 7 van de vreemdelingenwet, volstaat het niet enkel vast te stellen dat de betrokkene op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Het bestuur dient op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook rekening te houden "met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

(...)

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 199f verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

(...)

Waar verzoeker wat dat betreft ook een schending van de in de wet van 29 juli 199f bedoelde formelemotiveringsplicht had ingeroepen, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar en citeert hij uit een interne nota van de verwerende partij die zich in het administratief dossier bevindt, die de aanvankelijk bestreden beslissing voorafgaat en waarvan niet wordt aangetoond dat verzoeker er kennis van had, om te besluiten dat daaruit de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging blijkt. Daarmee aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering moet bevatten over de door verzoeker ingeroepen elementen betreffende zijn gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand en dat het volstaat dat deze motieven (achteraf) uit een ander stuk blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft een te beperkte invulling aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en schendt aldus de draagwijdte van deze bepalingen door te aanvaarden dat de motieven betreffende de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging, waarvan niet wordt betwist dat ze te dezen moest gebeuren, niet moesten worden opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing."

De formele motiveringsplicht in de zin van artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet moet dus ruim worden geïnterpreteerd.

26.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is gegrond.

In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 22 en 149 van de Grondwet en van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Dit middel wordt als volgt uit één gezet:

3. DERDE MIDDEL

27.

Genomen uit de schending van:

- 22 Gw. en 8 EVRM;
- artikel 149 GW.;
- *het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

3.1. In abstracto

28.

Artikel 22 GW. bepaalt tot slot het volgende:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel f34 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht. "

Uit deze bepaling vloeit voort dat de overheid een verplichting heeft om bij elke beslissing die gevolgen heeft voor het privé- en gezinsleven van een vreemdeling, een zorgvuldige en evenwichtige belangenafweging te maken! waarbij zowel de belangen van de betrokken vreemdeling als deze van de samenleving worden onderzocht.

29.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van Zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Elke inmenging in iemands privéleven of gezinsleven moet beantwoorden aan de toets van proportionaliteit tussen het individuele belang en het algemeen belang.

Wanneer de overheid nalaat deze afweging te maken of onvoldoende motiveert hoe zij deze tot stand heeft gebracht, is sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

30.

Artikel 149 GW. bepaalt tot slot het volgende:

"Elk vonnis is met redenen omkleed Het wordt openbaar bekendgemaakt op de wijze bepaald door de wet. In strafzaken wordt het beschikkend gedeelte uitgesproken in openbare terechtzitting.

Artikel 149 GW. legt de rechter de verplichting op om elke beslissing naar behoren te motiveren, Dit houdt in dat uit het vonnis duidelijk moet blijken op welke gronden de beslissing steunt en dat de rechter blijkt geeft de door partijen aangevoerde argumenten daadwerkelijk te hebben onderzocht,

31.

Het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel legt het bestuur op om bij de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid geen keuze te maken die tegen alle redelijkheid ingaat. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe om het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid gaat (RvSt. 17 december 2003, nr. 126.520).

3.2. In concreto

32.

In dit dossier is de bestreden beslissing om verzoeker het grondgebied te doen verlaten kennelijk onevenredig en onredelijk, gelet op zijn aantoonbare gezinsleven, privéleven en duurzame verankering in België.

(a) Het bestaan van een duurzaam gezinsleven

33.

Verzoeker leeft sinds jonge leeftijd in het gezin van zijn oom, de heer Shahzad Aamir, bij wie hij werd opgevoed en die een rol vervult die vergelijkbaar is met die van een ouderfiguur. Er bestaat een primair, sterk en langdurig familiaal verband, dat wordt bevestigd door:

- bewijsstukken van de familiale band;*
- documenten die de financiële afhankelijkheid van verzoeker aantonen;*
- bewijs van samenwoning in Denemarken gedurende meerdere jaren.*

Deze elementen wijzen op een reëel, effectief en hecht gezinsleven, dat volgens zowel artikel 22 GW. als artikel 8 EVRM bijzondere bescherming geniet

34.

De bestreden beslissing vormt onmiskenbaar een inmenging op het privéleven en familielevens van verzoeker. Verwerende partij diende deze elementen dan ook te betrekken bij haar beoordeling.

Één en ander werd reeds door Uw Raad bevestigd in een arrest van 7 juni 2018 (nr. 205.020):

"Verzoeker betoogt onder meer dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het door hem gedurende zijn minstens tien jaar legaal verblijf opgebouwde privéleven in België. Hij stelt in deze dat niet kan worden betwist dat hij zeer nauwe banden met België heeft opgebouwd, waarbij noch uit de bestreden beslissing noch uit administratief dossier blijkt dat verweerder hiermee enigszins rekening heeft gehouden.

Artikel 8 van het EVRM beschermt onder meer het recht op respect van het privéleven, maar definieert het begrip (privéleven' niet, zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, S 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), S 153). Het EHRM stelt we/ dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de 'gevestigde vreemdelingen' ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' In de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96)

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een langdurig verblijvende vreemdeling vormt een inmenging in diens recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), S 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, S 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, 46). In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

(...)

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verweerder in een situatie die een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

(...)

De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM. werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

(...)

Gelet op bovenstaande, dient te worden geconcludeerd dat verweerder in gebreke is gebleven over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle elementen en omstandigheden van het privéleven van verzoeker. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Aangezien in het middel aangevoerde onderdelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS f8 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)."

Op basis van artikel 8 EVRM dient verwerende partij bij het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, wanneer een dergelijke beslissing een inmenging vormt op het familie- en/of privéleven van een persoon, steeds een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Verwerende partij mag zich bij die

belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokken persoon, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

Verwerende partij heeft in casu nagelaten enige concrete beoordeling te maken.

(b) Verwevenheid van verzoekers privéleven met België

35.

Sinds zijn aankomst in België heeft verzoeker belangrijke stappen gezet in zijn persoonlijke ontwikkeling en integratie:

- hij volgt een opleiding in België sinds 2023;*
- hij volgt taallessen en participeert actief aan het sociale leven;*
- hij wordt gesteund, huisvest en onderhouden door zijn in België verblijvende familieleden;*
- hij heeft hier een sociaal netwerk en persoonlijke banden opgebouwd.*

Deze omstandigheden tonen aan dat verzoeker een significant privéleven in België heeft opgebouwd, dat door de bestreden maatregel abrupt en onnodig zou worden afgebroken,

(c) Geen enkele proportionaliteitsafweging door de verwerende partij

36.

In de bestreden beslissing:

- wordt geen enkele verwijzing gemaakt naar verzoekers gezinsleven;*
- wordt het privéleven volledig genegeerd;*
- wordt geen belangenafweging uitgevoerd tussen verzoekers persoonlijke situatie en het algemeen bestuurbelang;*
- wordt niet onderzocht of een minder ingrijpende maatregel mogelijk was, zoals een verblijfsdocument op grond van afhankelijkheid of humanitaire overwegingen.*

Door de volledige afwezigheid van een proportionaliteitsanalyse schendt de bestreden beslissing zowel artikel 22 GW. als artikel 8 EVRM.

(d) Disproportionaliteit van de verwijderingsmaatregel

37.

Gelet op:

- verzoekers primaire afhankelijkheidsband met zijn oom;*
- zijn sociale, familiale en schoolse integratie in België;*
- zijn afwezigheid van enig gevaar voor de openbare orde;*
- het ontbreken van enig redelijke verwachting dat verzoeker zich elders zou kunnen handhaven;*

is het kennelijk onredelijk en manifest disproportioneel om hem te verplichten het Belgische grondgebied te verlaten.

Een dergelijke maatregel vormt een ernstige en onnodige inmenging in zijn gezins- en privéleven, zonder dat de overheid aantoont dat zij noodzakelijk is voor enig legitiem doel.

38.

De bestreden beslissing vormt dus een onevenredige inmenging in het privéleven van verzoeker en schendt de in onderhavig middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Bijgevolg is het middel gegrond.

In een vierde middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 41, §2, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet waarbij dit middel als volgt uit één gezet wordt:

4. VIERDE MIDDEL

39.

Genomen uit de schending van:

- artikel 41 52, eerste en derde lid Vreemdelingenwet

4.1. In abstracto

40.

Artikel 41 S 2. Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, 2, die geen burger van de Unie Zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de [2 Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld].

(...)

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet (...)"

Overeenkomstig voormeld artikel moet de minister of zijn gemachtigde aan de niet-unieburger die niet over een paspoort of geldig inreisvisum beschikt, de niet-unieburger in de gelegenheid stellen om de vereiste documenten te verkrijgen en hem hiervoor ook een redelijke termijn verlenen.

4.2. In concreto

41

Verwerende partij heeft de verblijfsaanvraag van Verzoeker geweigerd omwille van het feit dat verzoeker geen geldig paspoort met inreisvisum of een geldige verblijfsvergunning van een andere EUlidstaat zou hebben voorgelegd.

Verwerende partij heeft echter gefaald in het toepassen van de op haar rustende procedurele verplichting die voortvloeit uit artikel 41, 52, derde lid:

- *Verzoeker werd niet geïnformeerd dat hij niet over de vereiste documenten beschikte;*
- *Verzoeker werd niet in de gelegenheid gesteld deze documenten te verkrijgen;*
- *Er werd hem geen redelijke termijn verleend om de vereiste documenten te bezorgen of te bekomen.*

De bestreden beslissing schendt artikel 41 , 52, derde lid Vreemdelingenwet.

Met middel is gegrond."

4.2 De verschillende middelen worden omwille van hun inhoudelijke verbondenheid gezamenlijk beoordeeld.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 De inhoudelijke kritiek van verzoekende partij heeft betrekking op de materiële motiveringsplicht.

4.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op

om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.7 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.8 Op 23 juli 2025 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Zij dient deze aanvraag in op basis van haar oom met de Deense nationaliteit.

Een dergelijke aanvraag is gegrondvest op artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet vermits verzoekende partij in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging beschouwd wordt als overig familielid.

De bestreden beslissing stelt echter vooreerst vast dat verzoekende partij geen geldig paspoort met inreisvisum of een geldige verblijfsvergunning van een andere Europese lidstaat voorlegt.

4.9 In de bestreden beslissing dient er vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing twee deelaspecten inhoudt en dan met name ten eerste een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en ten tweede een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.10 De bestreden beslissing geeft aan dat er op basis van artikel 52, §3 of §4 overgegaan wordt tot deze gevolgtrekking. Deze bepalingen geven immers aan dat:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

4.11 Op 23 juli 2025 heeft verzoekende partij een aanvraag gedaan om een verblijfskaart te bekomen als familielid van een Unieburger en dit op basis van haar Deense oom. Op dit moment werd haar een zogenaamde bijlage 19ter uitgereikt en werd haar onder meer verzocht om binnen de drie maanden een bewijs voor te brengen van een inreisvisum of een geldige verblijfsvergunning van een ander EU-land.

Verzoekende partij werd er ook per schrijven op gewezen dat zij uiterlijk per 23 oktober 2025 minstens deze bijkomende stukken diende te bezorgen aan verwerende partij.

Op 14 oktober 2025 heeft de toenmalige raadsman van verzoekende partij een begeleidend schrijven met bijlagen gericht aan verwerende partij met een reeks aanvullende stukken. In dit bundel is onder andere een kopij te vinden van het visum dat verzoekende partij destijds aanvroeg om naar Denemarken te komen. Zij deed daarbij een aanvraag voor een visum voor kort verblijf en dit met de neerlegging van een nationaal Pakistaans paspoort met als nummer LS1229931. Dit paspoort was geldig tot en met 17 maart 2024 en werd inderdaad voorzien van een Deens visum voor kort verblijf geldig voor de periode van 15 september 2022 tot en met 30 november 2022. Uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoekende partij sedertdien nog een ander paspoort in haar bezit kreeg.

Uit deze gegevens blijkt dan ook dat verzoekende partij geen geldig paspoort heeft kunnen voorleggen dat logischerwijze al evenmin voorzien is van een inreisvisum. Verzoekende partij heeft dan ook niet voldaan aan de op haar rustende verplichting om voldoende stukken voor te brengen.

Op basis van voormelde bepalingen uit het Vreemdelingen besluit en dan meer bepaald artikel 52 van dit Besluit is het toegelaten aan verwerende partij om tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden te besluiten en dit middels de voorliggende bijlage 20.

4.12 Voormeld Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 laat in het artikel 52 toe dat er een dergelijke beslissing genomen wordt die *"desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat"*. De Raad leidt uit deze bewoordingen van het Koninklijk Besluit af dat er gekozen kan worden voor een dergelijke bevel, maar dat bij een keuze hiervoor er ook aangegeven dient te worden op welke motieven de bestuurlijke overheid zich steunt om hiertoe over te gaan.

Een aanzienlijk deel van het betoog van verzoekende partij richt zich tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Voor haar dienen beide deelaspecten afzonderlijk gemotiveerd te worden en dat verwerende partij dit nagelaten heeft.

Nergens in de bestreden beslissing wordt toegelicht wat de juridische grondslag is van dit bevel om het grondgebied te verlaten en evenmin wordt vermeld op welke precieze feitelijke vaststelling de afgifte van dit bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd.

Verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen aan dat verzoekende partij geen kritiek geeft op de beslissing tot weigering van verblijf, dat de bestreden beslissing in realiteit twee onderscheiden beslissingen betreft, dat de bestreden beslissing wel aangeeft waarom er aan verzoekende partij een bevel gegeven wordt om het land te verlaten waarbij zij verwijst naar de vermelding dat verzoekende partij niet beschikt over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vermelde documenten en dat de stukken van verzoekende partij onvoldoende zijn omdat zij niet tot een beoordeling ten gronde kan overgaan.

Verwerende partij kan zich echter niet beroepen op de onduidelijkheid van de eigen beslissing om vervolgens bij verwijzing te stellen dat verzoekende partij zelf had kunnen zien dat zij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten om de reden dat deze laatste niet beschikt over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten. Een dergelijke redenering kan bezwaarlijk aanzien worden als een afdoende motivering.

4.13 De vaststelling dat een vreemdeling niet over een geldig paspoort met inreisvisum of een geldige verblijfsvergunning in een andere EU-lidstaat beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij hierover beschikt, leidt bovendien niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verwerende partij vaststelt dat een vreemdeling geen dergelijke rechten kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling desgevallend onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan door verwerende partij slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben daarenboven verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat verzoekster het land dient te verlaten en dient terug te keren naar de plaats vanwaar zij zijn gekomen of alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Verzoekende partij dient te worden gevolgd in haar standpunt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet formeel is gemotiveerd en dat bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn, zijn geschonden.

Er is aldus grond tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient niet nader te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel gericht tegen deze beslissing.

4.14 Het gegeven dat het in voorliggende zaak bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd leidt evenwel niet tot de vaststelling dat hierdoor ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een gebrek is behept en automatisch dient te worden vernietigd.

4.15 Vermits de bevelscomponent van de bestreden beslissing middels huidig arrest vernietigd werd, ligt er op heden geen bevel voor om het grondgebied te verlaten.

Er kan hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM plaatsvinden.

4.16 Het artikel 22 van de grondwet doet al evenmin een subjectief recht op verblijf ontstaan. Het past het eerbiedigen van het privé –en familieleven toe, “*behalve in de gevallen en voorwaarden zoals bij de Wet bepaald*”. Het komt derhalve aan de wetgever toe om uit te maken wat het begrip van eerbiediging van het private leven uitmaakt. De Wet van 15 december 1980 is van dwingend recht en is in overeenstemming met de bepalingen van artikel 22 van de Grondwet.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “*een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2).

Zoals reeds aangehaald is er op het moment geen schending van artikel 8 van het EVRM mogelijk en daarenboven verhindert artikel 8 van het EVRM het niet dat een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet of het Vreemdelingenbesluit.

4.17 Voor wat de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, kan vastgesteld worden dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht van rechterlijke beslissingen, noch artikel 149 van de Grondwet van toepassing zijn op administratieve beslissingen. Er kan dan ook niet geldig verwezen worden naar deze bepaling in het kader van de huidige procedure.

4.18 In zoverre verzoekende partij van mening is dat verwerende partij haar had moeten uitnodigen om de nodige documenten voor te brengen, haar hiervoor had moeten uitnodigen en haar hiervoor een redelijke termijn had moeten geven, wijst de Raad er op dat verzoekende partij in de bijlage 19ter aangegeven kreeg welke documenten zij diende voor te brengen en tegen welke termijn zij deze diende neer te leggen waar zij klaarblijkelijk ook gevolg aan heeft gegeven. Zij kan dan ook moeilijk voorhouden onwetend geweest te zijn of geen redelijke termijn gekregen te hebben om deze gegevens voor te brengen..

In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het daarenboven aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

4.19 De door verzoekende partij aangevoerde middelen zijn dan ook in de gegeven mate ten dele gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gedeeltelijk gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 5 november 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft.

Artikel 2.

De beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 5 november 2025 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE